

Petr Hudský

ZLATÝ ČAS

Román

NAKLADATELSTVÍ DEUS

ZLATÝ ČAS

DEUS

Petr Hudský
ZLATÝ ČAS
Román

NAKLADATELSTVÍ DEUS

Copyright © Petr Hudský, 2012

Copyright © Nakladatelství DEUS, 2012

Illustrations © SALACO by Šárka Langa Coucelo, 2012

ISBN 978-80-87408-16-2

***Všem třem
mým holčkám***

1

Dva dny před tím, než Lindu Soukupovou definitivně vyrazili z gymnázia, v tomto školním roce už z druhého, seděla v ředitelně a nechala na sebe dštít oheň a síru.

„Víš, žes ho mohla zabít?!“ křičela ředitelka. „Taková pitomost!“

Chvilí dívku probodávala pohledem. No, spíš se o to snažila. Linda ale byla z jiného těsta než ostatní studenti a většina členů profesorského sboru. Tu vypoulené ředitelčiny bulvy neznervózňovaly ani trošku. Klidně seděla na židli, dívala se ředitelce do očí a myslela si své. Věděla, že udělala dobrou věc, tak co, ať se třeba vztekne, baba.

Ředitelka si zuřivě zamíchala stydnoucí kávu, vstala, přistoupila k oknu a zadívala se na školní dvůr. Věděla, že se musí uklidnit, takhle z ní má ten spratek ještě větší legraci. Zhluboka se nadechla a pomalu vypouštěla vzduch.

Přes dvůr se šoural školník. Ředitelka si vzpomněla, že mu ještě nevynadala za neposekanou travu. Teď už to sice udělané bylo, ale mělo to být už před týdnem. Musí si s ním promluvit. Ten na rozdíl od Lindy uhnul pohledem pokaždé. Co mu taky zbývalo, pár let před penzí.

Podívala se na Lindu. Dívka se evidentně nudila. V kanceláři toho moc k prohlížení nebylo, od posledního „pobjebu“ se změnil vlastně pouze list ve stolním kalendáři, a to zase takové terno nebylo. Dnes tento výkvět papírenského průmyslu všem hospodyňkám doporučoval špekové knedlíky. Odporné hroudy se leskly omastkem a prohrávaly vysoko na body se svíčkovou z minulého týdne. Lindu opět napadlo, zda si kalendář s recepty na každý týden ředitelka kupuje sama, nebo je to dárek od nějakého podivného příslušníka její rodiny. Ať tak či tak, kalendář byl stejný jako jeho majitelka. Strohý, laciný, a hlavně zcela bez fantazie.

„Co kdyby v tom mrazáku zmrznul?“ zahájila ředitelka další kolo.

„Nic se mu nemohlo stát,“ odvrátila úder Linda. „Hřeje ho sádlo.“

„Lindo, tohle nebylo poprvé. Co proti Divišovi máš?“

Linda si povzdechla. O tom, co je Diviš za hovado, by dokázala vyprávět celé hodiny. Ale nechtěla. Omezila se tedy pouze na nezbytné: „Je sprostěj na holky. To se nedělá.“

Bylo to zcela výstižné. Holky sice taky nechodily pro slovo daleko a rozhodně se o většině z nich nedalo říct, že by byly přecitlivělé, Divišovo chování však bylo silně přes čáru i pro ty nejotrlejší. Hrubozrnné narážky a laciné dvojsmyslné vtipy byly na denním pořádku, žádná z holek si nepamatovala, že by byla oslovena jménem, nebo alespoň přijmením. Navíc byl věrný idiotské zásadě, že správný chlap má smrdět. Do chlapa měl sice ještě daleko, ale tuto fázi přípravy na dospělost zvládl na jedničku. Odporná bytost.

Hned první den ve škole se s ním Linda ošklivě chytla

a vykoledovala si první soukromou konzultaci v ředitelně. Stálo to ale za to, Diviš dal pár dní pokoj. Pak ale oko dostalo normální barvu, jemu otrnulo a začal zase nanovo.

Válka trvala několik měsíců a vyvrcholila minulý pátek na exkurzi v masokombinátu. Diviš svůj osud zpečetil už několik dní předtím, když spolužačkám rozdal pár opravdu nepěkných jmen. A tak pro něj exkurze skončila ve velkém mrazáku ve společnosti dalších kusů dobytka. Nalákat ho tam nedalo Lindě zase tolik práce. Člověk, který téměř v každé větě používá hrubší výrazy pro intimní části lidského těla, nebývá kdovíjaký myslitel.

Ředitelka se opět zadívala z okna. Školník si už dobrou minutu zavazoval tkaničku. No počkej.

„A o tom jeho průjmu minulý týden náhodou nevíš nic?“ otočila se k Lindě.

„Průjmu?“ Linda se při vzpomínce na Divíše pádícího chodbou musela ušklíbnout. „Tak to asi něco špatného snědl.“

„Nebo vypil!“ Měla jí plné zuby. Tatínek má peníze, tak si myslí, že jí všechno projde. Ale to tedy ne. „Celá ta záležitost se bude projednávat na pedagogické radě,“ stroze zakončila další z mnoha setkání. „Můžeš jít.“

Linda se zvedla. Dneska to šlo docela dobře. Než však stačila dojít ke dveřím, ředitelka si ještě na něco vzpomněla: „Paní profesorka Letošníková si na tebe zase stěžovala, že kouříš na záchodě. To to bez té cigarety pár hodin nevydržíš?“

Slíbila, že s tím něco udělá, a vyšla na chodbu.

Když za Lindou zaklaply dveře, posadila se ředitelka do

křesla, vzala hrnek se studenou kávou a na dva loky břечku dopila. Byla hnusná, ale přece se to nevylije. Prázdný hrnek postavila na stůl, otevřela zásuvku a vytáhla cigaretu a zapalovač. Připálila si, pohodlně se opřela a labužnický vyfoukla kouř.

* * *

Holky se kouř snažily vyfukovat z okna, ale stejně to na záchodech smrdělo.

„A taky prej nemám kouřit na hajzlu,“ líčila Linda dopolední návštěvu v ředitelně ostatním. „A víte, kdo si stěžoval? Letošníková.“

„Kráva. Sama čadí jako fabrika.“

Na toalety vešla další spolužačka. Nekuřačka, ale solidární.

„Holky, bacha,“ sykla před tím, než zmizela v kabině, „Letošníková.“

Varování však přišlo pozdě. Holky sotva stačily naházet nedokouřené cigarety do mísy a už mezi ně vpadla profesorka Letošníková. Na sobě měla jeden ze svých oblíbených modelů, fialové šaty z roku raz dva, které nosila v průměru tři až čtyři měsíce v roce.

„Ale, ale...“ zatetelila se blahem při pohledu na tolik pěkných úlovků. „No, to jsem si mohla myslet, Bergerová, Havlíčková...“ Lindu si nechala až na konec, to byla trofej nejcennější. „A pochopitelně Soukupová.“

Zlomyslně se usklíbala a jala se zabavovat. Při pohledu na Lindinu krabičku dunhillek jí chamtivě zasvítily oči.

Když Letošníková vítězoslavně zmizela ve svém brlohu, kabinetu zeměpisu, zatvářily se otráveně. Dokud jim Letošníková nadávala, tvářily se co nejvíc lhostejně, nechťely té čarodějnici dělat radost, ale teď už svým pocitům mohly nechat volný průchod.

„Svině fialová. Nejhorší je, že teď si sama zapálí.“

„Jo. A naše cigára.“

„To doufám,“ řekla Linda. Ta jediná vypadala docela spokojeně.

Dívky se na ni překvapeně podívaly. Linda bývala jednou z těch, které se vždy rozčilovaly nejvíc a nemohly přijít Letošníkové na jméno.

Dneska ale bylo všechno jinak. Linda se podívala na dveře kabinetu a na rtech se jí objevil úsměv Mony Lisy. Když ředitelce slibovala, že s tím něco udělá, myslela to vážně. Holky pochopily, že zase chystá nějakou pecku. Ta se vzápětí ozvala z kabinetu. Rána jako když někdo vystřelí. Nebo jako když něco bouchne.

Ozval se křik. Ne bolesti, ale plný vzteku. Dveře kabinetu se rozletěly a na chodbu gymnázia se vyvalil kouř a Letošníková.

Za zježené vlasy by se nemusel stydět lecjaký punker a v obličejí připomínala černého krále Baltazara, který vždy stojí vzadu a vystrkuje na nás bradu. Tenhle Baltazar, letošní, na všechny vystrkoval bradu se seškvářeným zbytkem cigarety, která Letošníkové zůstala viset na mlsných rtech, a místo košíčku křečovitě svíral krabičku Lindiných dunhillek. Na první pohled to vypadalo děsivě, ale vlastně se nestalo nic, s čím by si neporadila voda a hřeben. A obočí doroste.

Ani oblíbené fialové šaty nezůstaly bez poskvrny, takže bylo zřejmé, že skončí v pračce o pár neděl dřív oproti původnímu plánu a budou nahrazeny neméně slušivým tmavě zeleným modelem, který byl na řadě. Těch několik černých skvrn ale dodalo fádnímu úboru lehce extravagantní, ovšem jinak docela zajímavý vzhled. To však v této chvíli Letošníková vůbec neocenila. Omámeně se rozhlédla a její pohled se neomylně zastavil na Lindě. Obličej očouzené pedagožky se zkřivil do nenávistné grimasy a odhalil chybějící řezáky. O ty ale Letošníková přišla už dávno, výbuch pouze uvolnil a katapultoval protézu. Upíří škleb byl doprovázen vzteklým výkřikem „Soukupová!“ a několika slovy tak peprnými, že by i Diviš zbledl závistí.

A tak došlo k jubilejnímu desátému setkání Lindy a paní ředitelky, tentokrát poslednímu.

„Víš, žes ji mohla zabít?!“ křičela ředitelka. „Uvědomuješ si, že mohla oslepnout?!“

Lhostejný Lindin pohled ji přinutil vstát, dojít k oknu a provést dechové cvičení.

Linda se mezitím rozhlížela po kanceláři. Dnes ji zaujal ředitelčin hrnek s kávou. Nápis „Vávrovo kafe“ dával celému světu na vědomí, že majitel hrnku je veselá kopa, podčeď vyznavač inteligentního humoru.

„Mě už to vážně přestává bavit,“ řekla konečně naše šprýmařka s pohledem upřeným na dvůr. Okolo popelnic byl už druhý den nepořádek a školník si klidně pomáhá kuchačkám s pytlém brambor. „Proč jsi dala paní profesorce Letošníkové do cigaret tu petardu?“

„To byly moje cigára.“

Ředitelka se k Lindě překvapeně otočila.

„Já si do svých cigár můžu dávat, co chci. Neměla to kouřit.“

Hajzl drzej, pomyslela si ředitelka, ale ovládla se a řekla: „Tys věděla, že ti ty cigarety zabaví. Udělalas to schválně. Tentokrát jsi to ale přehnala. A ještě něco,“ vzpomněla si. Přešla ke svému stolu, sáhla do zásuvky a vytáhla druhý trumf – malou lahvičku. „Co je tohle?“

Linda se na lahvičku podívala. A sakra. Ukázala na etiku tu a řekla: „Tady píšou, že projímadlo.“

„Našly jsme to s paní profesorkou třídní ve tvé skřínce. Na co to máš?“

Zase se začala rozechřívát, ovšem Linda taky.

„Jste se mi hrabaly ve skřínce, jo?“

„Nebud' drzál!“ vybuchla ředitelka. Ne tak jako Letošníková před chvílí v kabinetě, ale taky slušně. „Já ti řeknu, na co to máš! Z tohohle měl Diviš ten strašný průjem,“ mávala Lindě lahvičkou před očima, „z tohohle! A zase v tom máš prsty ty!“ Rázně postavila lahvičku na stůl přímo před Lindu a šla se uklidnit k oknu.

Tentokrát se z okna musela dívat téměř celou minutu, než byla schopna říct jakžtakž klidným hlasem: „Pedagogická rada bude sice až příští týden, ale myslím, že už teď můžeš počítat se sníženou známkou z chování o dva stupně a podmíněčným vyloučením. Teď běž do třídy.“ Slyšela za sebou, jak se Linda zvedla. „Ještě jeden malér a na téhle škole jsi skončila.“

Linda se zastavila, podívala se naposledy na ředitelčina

záda a pokrčila rameny. Když do pekla, tak na pořádným koni.

„Tak sbohem.“

Po jejím odchodu se ředitelka spokojeně posadila za stůl. Takhle se na ni musí. Tvrdě a nekompromisně. Jedině tomu taková jako ona rozumějí.

Káva už byla zase studená. Ale ona plýtvání prostě nesnášela. Dopila, odložila hrnek a sáhla do stolku pro cigaretu a zapalovač. Když přiblížila plamínek ke konci cigarety, padl její zrak na zabavené projímadlo. Lahvička, ještě před chvílí nejméně do poloviny plná, byla nyní prázdná. Ředitelka odložila zapalovač a se zlým tušením vzala lahvičku do ruky. Pak její zrak padl na právě vypitý hrnek. Nápis „Vávrovo kafe“ jí náhle už tak vtipný nepřipadal. Pochopila. Střeva až o několik minut později.

* * *

A tak se Linda stěhovala o dům dál.

Do nového gymnázia ji odvezl táta.

„Byl bych docela rád, Lindo,“ řekl jí, když se řítili ulicemi v jeho bavoráku, „kdybys na týhle škole už do té maturity vydržela. Už mě fakt nebaví shánět pro tebe furt nový školy.“ Seděla vedle něj, lhostejně se dívala z okna a ani se nesnažila předstírat, že ji jeho svérázné domluvy zajímají. „Hele, já vím, že učitelky jsou krávy, ale nemůžeš je vyhazovat do vzduchu, ani jim sypat nákýjedy do žrádla.“ Ušklíbl se. „Prej ji to málem roztrhlo.“ Uvědomil si, že to není příliš výchovné, a zatvářil se vážně. „Prostě to nesmíš dělat, na to jsou zákony. Bohužel.“

To byl celej táta. Se vším hned hotovej. Co nespraví prachy, to spraví ještě víc prachů. Celá jeho filozofie.

Vysadil ji před její novou školou a kupodivu se na ni usmál. „Tak se drž.“

Vypadalo to, že chce ještě něco dodat, ale vtom se mu v kapse rozječel jeho nejlepší kamarád a kouzlo bylo pryč.

Soukup si přiložil telefon k uchu. „Ahoj. Jo. Za chvilku jsem tam... deset minut... počkej moment.“ Podíval se na Lindu. „Musím jet.“ Natáhl ruku směrem k ní, jako by ji chtěl pohladit, ale jenom uchopil držadlo na otevřených dveřích spolujezdce. „Hele, měj se, čau. A nikoho nezmrzač, aspoň ten první měsíc.“

Pobaven vlastní vtipností dveře zabouchl. „Už jsem tady,“ zaslechla Linda pokračování telefonátu. „Ne, nikdo, jenom Linda... No, povídej...“

Bavorák zařval a zmizel.

Chvilí stála na místě. Nikdo, jenom Linda... S tímhle se pořád ještě nedokázala srovnat. Ale zvykala si.

Podívala se na budovu gymnázia. Byla stejně hnusná jako ty předchozí. A támhleto bude asi tělocvična.

* * *

Dvacet minut před tím, než Linda vstoupila do budovy, začal jejím novým spolužákům tělocvik. Byl to jediný předmět, který se dělil podle pohlaví. Zatímco kluci byli v jedné tělocvičně trápeni úvodem do gymnastiky, holky se v té sousední potýkaly se základy basketbalu.

Dribling, přihrávka, dribling, přihrávka. Jako u blbejch,

říkala si Hanka Klímová, když mlátila tím idiotským pumličkem o podlahu.

„Pořádně!“ halekala tělocvikářka. Tu jedinou to jakžtakž bavilo. Vůči otráveným obličejům byla už za ta léta imunní. Věděla moc dobře, co by slečny chtěly. Aerobik, pilates nebo nějakou jinou blbost, při které by se mohly povalovat a nic moc nedělat. „A střídáme ruce! Zkuste to i levou!“

Zkoušet levou něco, co nezvládáte ani pravou, je přinejmenším předčasné. Ale pokud si to paní profesorka přeje... Většina balonů se rozkutálela do širého světa, ve kterém bylo tolik, tolik věcí, co šly dívkám od ruky podstatně lépe než míčové hry. O míčových hrách, které kladou důraz na dolní končetiny, ani nemluvě.

Nemehla, pomyslela si tělocvikářka a upřela svou pozornost na Hanku. Ta dribling druhou rukou zvládala, co si o něm však myslí, bylo z jejího výrazu zcela zřejmé.

„Pořádně!“ štekala tělocvikářka. „A nahrávka!“

Hančina vlašná přihrávka Kamile, která s ní tvořila dvojici, vehnala tělocvikářce krev do obličeje. „No co to je?“ Vytrhla Kamile míč z ruky. „Pořádně! Takhle!“ Rozmáchla se jako za mlada a vypustila na Hanku pumelici jako z děla.

Slovo, které vzápětí vypustila z pusy Hanka, nepatří do slovníku žádné slušné slečny. Každopádně míč udržela.

„Co je?“ zeptala se tělocvikářka.

„Mám naraženej prst!“ odsekla Hanka. A co hůř, zlomej nehet.

Slečinka, pomyslela si tělocvikářka a mávla přezíravě rukou. „To bude dobrý, než se vdáš, tak to bude dobrý.“